

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנשי חסידי חב"ד לחינוך ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ ז"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • נציצות • זמנים

תשעד

ערב שבת-קודש

פרשת במדבר

כ"ח באייר ה'תשס"ט

שנת ה'תקל

צו"ר

יוצא לאור על-ידי

מכון ליובאוויטש שעל-יד

צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

הנוסח בברכת 'שהחינו' (תמיד) הוא: "לזמן
הזה"⁴⁶.

46) כך מודפס בכל סדורי חב"ד (וגם בברכת "שעשה ניסים"
דחטכת המורים). ראה דיון בנושא זה ובדברי הרבינו באריכות
ביהתקשרות גיליון תסב, עמ' 19, הע' 43.

גם על התחלת קיום מצוות הדלקת נר יום-טוב...
והמזדירות להתחיל בשבת-קודש הקורמת - יקנו לזון
שמלה חדשה"⁴⁵.

45) 'שערי הלכה ומנהג' א"ח ח"א עמ' רסא. בשול-הגליון
שם הובא (מהתעודות) תשמ"ב ח"ב עמ' 1112) שאין לחוש
בברכת שהחינו לקטנה, גם בלא ביד חדש. אך תכל שלא ציינו,
שהמנוח בפנים שצריך ביד חדש, הוא: (א) מנהג. (ב) מאורח
יותר (סה"ש תשי"ג ח"ב עמ' 481).

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעני ע"ה דייטש

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

כ"ח באייר ה'תשס"ח – ו' בסיוון ה'תשס"ח

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
א'	כ"ח באייר	מצות עשה. א מצוה ואשונה. אין לל.	כל אלו החכמים.. בין ראשון בין אחרון.	השרשים.
ב'	כ"ט באייר	מצות לא תעשה. א מצוה.. אלו הם.. בנ עשה ובנו לא תעשה.	דברים הללו.. שנת החמה.	השרשים.
ג'	א' בסיוון	ראוית לחלק. בעזרת שד.	מצות עשה. א מצוה ראשונה.. פג לחבא.. שמה.	השרשים.
ד'	ב' בסיוון	משוך חסוד וגוי. ספר המעט והוא ספר ראשון.. הלי יסודי התורה.. בפרכים אלו. פרק אג.	פז לחקרי.. קטו לשבות.. קדש.	מיע א. מלית א. מיע ב.
ה'	ג' בסיוון	פרק ד. ז.	קטו לשבות. רמח לזר. אורל.	מיע ג. ד. ט.
ו'	ד' בסיוון	פרק ז. ט.	מצות לא תעשה. א מצוה ראשונה.. קכב שלא לשבת.. ב.	מלית ט. סה. מיע קכב.
ז'	ה' בסיוון	פרק יז. ח. הלי דעות.. פרכים אלו. פרק א. ב.	קמג שלא להוציא.. רמד שלא לננוב.. ממנו.	מלית סד. מיע ח. ו. ח. ו.
ח'	ו' בסיוון	פרק ג. ה.	רמה שלא לגזול.. ששה שלא ירבה.. מאד. אלו הם.. ובן לא תעשה.	מיע רג. מלית שב. מיע רה. מלית שג.

י. כפי למונח הקדמת הדין – לפרט באייר מיתקשרים פנים שיעורא דלין, ולחלק השאר ללמוד בימים הספיקים שלאחריו זה (ולפי על למונח המפתח דהויא).

זמני השבוע *

תאריך	עלות השחייה	זמן צינור	זמן תפילין	זמן חממה	זמן סוף	חצות היום	מנוחה גדולה	שקיעה	מפגשים	צאת
א' כ"ח באייר	3:11	4:15	4:42	5:43	9:06	12:38	1:12	7:35.7	8:02	8:02
ב' כ"ט באייר	3:10	4:15	4:41	5:42	9:06	12:38	1:12	7:36.3	8:03	8:03
ג' א' בסיוון	3:09	4:14	4:40	5:42	9:06	12:38	1:13	7:37.0	8:04	8:04
ד' ב' בסיוון	3:08	4:13	4:40	5:41	9:06	12:38	1:13	7:37.6	8:05	8:05
ה' ג' בסיוון	3:07	4:13	4:39	5:41	9:06	12:38	1:13	7:38.2	8:05	8:05
ו' ד' בסיוון	3:06	4:12	4:39	5:40	9:06	12:38	1:13	7:38.8	8:06	8:06
ז' ה' בסיוון	3:05	4:12	4:38	5:40	9:05	12:38	1:13	7:39.5	8:07	8:07
ח' ו' בסיוון	3:04	4:11	4:38	5:40	9:05	12:38	1:13	7:40.1	8:07	8:07

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור הריגים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.

** לגבי זמן עולת השחר והנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.

*** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (סדר הנכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה י"במיו אדבע מינוטין (לעון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע
החיינ	צה"ש	צה"ש	צה"ש	צה"ש
6:58	8:16	7:14	7:06	8:19
7:02	-	7:17	7:10	7:18
7:03	8:20	7:18	7:11	8:24
				7:19

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קמפון • הגדה: יוסף-יצחק אוליצר
 מו"ל: מנחם ליובאוויטש-שעל-יד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז
 כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, ס"ל 03-9607588, פקס: 03-9606169
 אינטרנט: www.chabad.org.il, דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il, ISSN 0793-7474

מצווה להסתפר³² ולטבול לכבוד החג³³. יש להודיע ולפרסם בבתי-הכנסת וכו', שהימים לעשות היום "עירוב תבשילין"³⁴.

עירוב תבשילין³⁵: נוטל פת שלמה³⁶ בשיעור כביצה, עם תבשיל חשוב כגון בשר או דג בשיעור כזית, וייתן ביד אחר (לכתחילה - מוכים על-ידי אדם בן-מצוות, ולא על-ידי בנו או בתו, אפילו גזולים, אם הם אוכלים משלו)³⁷ לזכות זאת על-ידי לכל הקהל, ואומר: "אני מוכה לך מי שרונה לזכות ולסמוך על עירוב זה". הוזהר מאביה את העירוב טפח מן המקום שהיה מונח עליו, אפילו אם הניחו על-ידו המזבחה באוויר³⁷, וחוור ונוטל העירוב מיד הזוכה, ומכרך "אשר קרשנו במצוותי וציונו על מצוות עירוב" ואומר "ברין..."³⁸.

מי שאינו מבין ארמית, צריך לומר כלשון שהוא מבין. תוכן העניין: "בעירוב הזה יהיה מותר לנו לאפות, ולבשל, ולהטמין מימן, ולהדליק נר, ולתקן, ולעשות כל צרכינו מיום-טוב לשבת, לנו ולכל ישראל הדרים בעיר הזאת".

קישוט בית-הכנסת:
 בבית-המדרש של כל "אדמו"ר נשיא דורנו, וכן בקהילות רבות של חב"ד, לא נהגו כשיטת העשבים והעמרת אילנות לכבוד החג³⁹.

עד מאדמו"ר מוה"ר ב. ראה 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' רפס ושי"י.
 32) אם שערות ראשו גדולות, מצווה להסתפר לכבוד יום-טוב (שע"י סי' תקל"א ס"א. ראה משה בידה שם בשער-הציון סי"ק א, ובס' חור"ח בהלכות רפ"ו ובהערות).
 33) מחצות היום המעלה, לקוטי-דיבורים ח"ג עמ' 865. ועיני אלה-הטמן למטה אפרים סי' תקפ"א ס"ק קכא. לקוטי-מוה"ר י"ח א"ב דף ז. ג.

34) ערך-השולחן תקפ"ז סי"ד.
 35) סידור אדמו"ר, לוח כולל-חב"ד.
 36) ראה שיעור אדמו"ר סי' תקפ"ז סכ"ה.
 37) שיעור אדמו"ר סי' תקפ"ז סי"ז וסי' שסו סי' ב"ג.
 38) כונסם בסידור התלמוד ה' עמ' 249, ובהוצאה החדישה עמ' 289.

39) אם כי מנהגים אלו (עשבים - שדלן סביב הריסין, ואלנות - להאכיר שבצעות נדחגן על פירות האילן ותפלו

רצוי להשאיר אש דלוקה⁴⁰ לצורך כישול והדלקת אש בהג. יש לזכור לכוון את שער-השבת לאגודה כנדרש בליל שבועות⁴¹.

הדלקת הנרות:
 מהליקים (כמו בערב שבת) בזמן הנקוב בלחות. מי שלא הדליקו אז, תדליק בלילה לפני הקידוש (מאש הדלקת לפני החג)⁴². המליקה מברכת (למנהגו - אחר ההדלקה, כמו בשבת)⁴³: "להדליק נר של יום-טוב" ו'שהחיינו, יש אומרים שאיש המדליק, וכן אשה המקדשת לעצמה, לא יכרכו 'שהחיינו' בהדלקה אלא רק בקידוש⁴⁴.

הראשונה תיכף כחג השבועות, שאז יכרכו 'שהחיינו' "כדא' ונכון שיתחילו והכנותו להדליק פנים

עליהם) הרבא שיע"ב אדמו"ר סי' תכד סי"ד-ט"ו, ואף בלוח כולל-חב"ד, ואף הרב אישר שיע"ב ילדותו וקולייב רה"ט בסו' ולא התייחס כלל לנהוג כעת בבית חיינו וקהילות חב"ד בכל העולם לדיעמנו מזה (המלך במסבי' ח"א עמ' שסו. וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' - שבועות עמ' רמז). ועיצעו אם חלה ע"ז התרעה ש'ראין וברתינו מתערבים במנהגי ביה"כ" (א"ק ח"ג עמ' קק, וראה בנושא זה בהקשרות, גיליונות: תכת, תלד, תלס' תקי"ט).

40) אם כי 'ר נשמח' ממש, אין מדליקין כלל לפי 'אכור' למנהגו - 'המלך במסבי' ח"א עמ' שכא, 'אוצר מנהגי חב"ד' אוליצר-שיע"ב עמ' רכז.
 41) אדוות ירכיט שניונים בשער-שבת מצעם יום השבת וביום-טוב, ראה דעות מרובות באוצר-השולחן התלמודית ותורתה. ולמעשה פוסק הרה"ג י' לייצחק שי' הלפנין (ראש המכון המדעי-טכנולוגי להלכה - ראה ראי' ש"ק פ"ד סי' ז) שמותר לבטל פעולה קיימת אך לא ליצור פעולה חדשה, ולכן בשבת מותר להזיז רכביים בשעוני השבת הרגילים כיום רק במקום צעור. הפסד או לצרר מצווה כדי לאחד את הכיבוי (או ההדלקה), כיוון שעסקה זו נחשבת 'אומא' אבל ביו"ט מותר גם בלאה (אבל להקדים פעולה אסור גם ביו"ט).

42) הקדמת (ובן) החדישה לטור י"ד ח"א. מטה-אפרים תרכ"ה סל"ג. פסק הגאון בעל התורת-חסד', וכן מנחם בלקוטי-שבועות, כרך ד, עמ' 297, הערה 69 - 'קיצור דיני שיע' עמ' לו.
 43) שיעור אדמו"ר סי' רכס סי"ח, משום לא פלוג.
 44) ע"פ שיל שבת פכ"ב סי"ז. בלוח כולל-חב"ד ע"ה ראה שאיש המדליק לא יכרך 'שהחיינו', אך בספר-המנהגים עמ' 60 נאמר ר"ד שמי שמכיר שהחיינו בהדלקה (לא תליק איש או אשתו), לא יכרך גם בקידוש. וע"ע.

היזוק ה"ידיים"

כהכנה למתן-תורה

בראש-חודש סיוון הוא תכלית הגילוי, בגלל מתן תורה הכלול בו • הביאור ב"עליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה" • מכיוון שהתורה היא שכל הקשור במות, מדוע נקטו חז"ל בלשון "רפו ידיהם מדברי תורה"? • יש לחזק את קיום המצוות בפועל, ובעיקר על-ידי לימוד ההלכות • משיחת כ"ק אדמ"ר נשיא דורנו

א. זמן תפילת מנחה - דיינו הזמן שלאחר הצות היום, כאשר "נמשו צללי ערב"¹ - שייך כבר ליום המחרת. ולכן, כאשר ביים המחרת אין אומרים תחנון (מצד עניין שהתחלתו כבר בלילה) - אין אומרים תחנון גם בתפילת מנחה ביים שלפניו, ואם הל בשבת - אין אומרים "צדקתך"². ועל-פי זה נמצא, שזמן זה שייך כבר לראש חודש סיון, והיינו, שנוסף על השייכות הכללית של שבת זו לראש חודש סיון, מצד היותה "שבת מברכים" - ישנה שייכות נוספת לראש חודש סיון כאשר נמצאים בערב ראש חודש אחר הצות היום.

ב. בנוגע לראש חודש סיון כתיב: "בחודש השלישי לצאת בני-ישראל מארץ מצרים ביים הזה

(1) ידמ"י, ג' ד.
(2) שו"ע ואו"ח א"ח סוס"ב"ב.
(3) יתרו יט, א.

(4) שבת פו, ב.
(5) בא"ב, ב.
(6) ת"א ר"פ יתרו (סו, ע"ג).
(7) ת"א"ש (סו, ע"ג).
(8) בא"ש"א, ה.
(9) שו"ע"א, פ"ג.

סוטה בלילה, אור לערב יום-טוב (כמו בשנת תשי"ט - לאחר תפילת ערבית)²¹, ובשנת תשל"ה - במסגרת ההתוודעות²².

לענין תפילות בליל ערב חג השבועות - ראה בהערה 22.

הכנות לחג:

ביים זה יש להתכונן בענין הקדמת נעשה לנשמע, התבוננות המתאימה שמכילה ליד פועל, ואף שיום זה הוא ערב יום-טוב, הרי ידועה תורת כ"ק מו"ח אדמו"ר שבחג השבועות, ועל-דרך זה בערב (ומעין) חג השבועות, אין שליטה (כל-כך) להצד שכנגד, ולכן הוא זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה והעבודה כו"²³.

יש להוסיף ביים זה ככל ג' הקווין דתורה, עבודה, וגמילות-חסדים, ופרט בצדקה - הוספה מיוחדת כאופן של "פתיחה חדשה"²⁴.

היגלים בנתינת צדקה ככל יום - בערב חג השבועות זה ייתנו גם כער חג השבועות. ועל-דרך זה ככל ערב שבת-קודש וערב יום-טוב²⁵.

ובהודגשה יתירה בנוגע לחג השבועות, הן מצד הנותן והן מצד המקבל²⁶.

חג השבועות היה נקרא בליובאוויטש 'חג המ'צות'; כי בו היו באים רבנים והרב מכונה 'מ'ץ' או 'מו"ץ' = מורה-צדקן חסידים לרבם²⁷.

ברכתו הנהוגה של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לחג השבועות: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות"²⁸.

(24) נדפסה בלקוטי-שחרות, כרך יח, עמ' 55.

(25) שיערות קודש תשל"ה ח"ב, עמ' 117.

(26) ספר-המאמרים - מלקטס ח"ג עמ' קע"ח.

(27) ע"ש עמ' קע"ט.

(28) לקוטי-שיעורים כרך ח עמ' 315 ח"ג.

(29) 'תורת-מנחה - התוודעויות' תשמ"ג ח"ג עמ' 1536, תשמ"ח ח"ג עמ' 390.

(30) ספר-שיעורים תרצ"ו עמ' 137 (בנראה שם, החל ממנו הצמחה-בדק).

(31) ביאור הענין באריכות, בספר-שיעורים תשל"ח ח"ב עמ' 487 ואילך.

(32) והזכיר שתנוסח מקורו מכ"ק אדמו"ר מחווי"א, ובטח

יום שלישי,

ג' בסיוון

תחילת 'שלושת ימי הגבלה' • כשהסתפרו בימי הגבלה, קודם ערב חג השבועות, לא היתה רוח כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע נוחה מזוה"²¹.

יום חמישי,

ה' בסיוון

ערב חג השבועות²². היו שנים שהדכי אמר שיחה על 'סיום' מסכת

(22) ספר-המנהגים שם, ושי"ן. בלקוטי-שיעורים כרך לו עמ' 122 הערה 8) נמקד הרבני את מנהג חב"ד שאין מסתפרים גם אחרי ליל בעומר, לחוש לדעה (שו"ע אדמו"ה"י סי' תגז סי"ג) של"ג המים שמתו תלמידיו רבי עקיבא היו עד ערב חג השבועות, עיי"ש. לדעה זו צ"ל (כמו בל"ג בעומר למי הדעה הראשונה, בסעיף הקהלים) שמתו גם עירוב יו"ט, אלא שאומרים בו 'מקמת היום כמנהג' • ואם כן אין מקום להסתפר בערב. ואף לא הוזכר שם את דברי הארי"ל בדין שטעמו מפני שהם ימי דין (וספיקו בסי' ת"ג) • כיון שכבר נכנס יום מ"ט (ואח"כ לשון המעשה-שחידים), מסכת אייר וסיון פ"ב מ"ב. "באחר שפנה שבתית" (לקוטי-סי' ב' עמ' 79, ועיי"ש בביעורים להרב שבתני ש"י גרידמן) צפת תשס"ו, עמ' 79, ועיי"ש בביעורים להרב שבתני ש"י (23) בענין תרומת/ביקת דם היום, יש שדנו בה משום ש"הנו כל ישראל שלא להקזי דם משום ערביים טוב, ואין לשנות, לפי שביום שבועות, קודם מתן-תורה, יצא הרוח בשמו 'טבוה', שאם לא יקבלו ישראל את התורה היה טובה להם ובשרים. לפיכך יש סכנה לדורות להקזי דם באותו יום, דהיינו בערב-שבועות, וגורו חכמים על כל ערביים טוב משום ערב-שבועות... (שו"ע אדמו"ה"י סי' תסח סכ"ז) - ראה שו"ע צ"ח א"ע"ר ח"ב סי' מו, שמת-אברהם סי' תסח ס"ק ב' ושי"ן.

ולמעשה, מהנכון להזכיר את דעת שו"ע רבנות-אפרים ח"א סי' ע"ג, שאין חשג בבדיקות-דם שלנו, כיוון שבתן מוציאם רק מעט דם, ואין האדם נחלש על-ידיהן, ע"כ. ואם כן, אולי יש להתחמך בתרומת-דם (כמובן, אם אינה לפיקוח-נפש מידים). ובקשר לגמילות, הרי ממה-נפשו, ניתוח קל שבודד-כלל אין בו חשש לסביבונים, מתירים רבים גם בערב חג השבועות, ואילו בספיול או ניתוח רציני - הרי כבר הורה הרבני (שערי הלב והמהלך) א"ח סי' קכ"ט, שאסור לנתנוע בני הימים שלפני השבת (וה"ה ליום טוב, ראה משה-גורן סי' רמח ס"ק ב' וכו'-החיה) (שו"ע ס"ק ח' וכו'), שאם יש חשש סכנה בדיחה - שרי לכל-מי על-מא.

הגילוי, שהרי בראש חודש הוא מולד הלבנה, עניין הגילוי שבא לאחרי ההעלם שביום כ"ט, שהוא העלם הכי גדול.
 זהו גם כן כוחם של בני-ישראל, ש"מונין ללבנה"¹⁰⁰, "המאור הקטן"¹⁰¹,
 כמו שכתוב¹⁰²: "מי יקום יעקב כי קטן הוא" - שגם בחייתם ובהימצאם במצב של העלם הכי גדול, ככוחם לעפול שם את הגילוי הכי גדול.

וכפירוש רבנו חזקוני¹⁰³ על הפסוק¹⁰⁴: "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", שכחותם של בני-ישראל למשך את עניני "הוי" אחד¹⁰⁵, על-ידי "תורה אחת"¹⁰⁶, גם "בארץ" - בעניינים ארציים.

ג. זהו גם ענינו של ראש חודש סיון דווקא - שבו כלול ענין מתן תורה, שהוא תכלית גילוי האלקות בעניני העולם:
 בנוגע לכללות עניני מתן-תורה איתא במדרש¹⁰⁷:
 "משל למה הדבר דומה, למלך שגזר ואמר בני רומי לא יירו לסוריא ובני סוריא לא יעלו לרומי, כך כשרא הקב"ה את העולם גזר ואמר לשמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם¹⁰⁸, כשבקש ליתן התורה ככל גזירה ראשונה ואמר התחזקו יעלו לעליונים והעליונים יירו לתחתונים, ואני המתחיל, שנאמר¹⁰⁹ וירד ה' על הר סיני וכתיב¹¹⁰: ואל משה אמר עלה אל ה'".

וכפירוט יותר:
 "בני רומי לא יירו לסוריא" - שלא תהיה המשכת אלקות למטה, דהיינו שלמטה לא יהיה הרוגש ד'אלקות בפשיטות¹¹¹; "ובני סוריא לא יעלו לרומי"¹¹²
 10) סוכה כט, א. וראה חזקוני פ, ב.
 11) בראשית א, טו.
 12) עמוס ג, ב, שם ה.
 13) ראה תנאי אהר"ק ס"ט (קיד, א), תנ"א וישב כז, סע"ד. מקנן לה, א. ויקהל פז, סע"ג. ובכ"מ.
 14) דברי הימים א יז, כא.
 15) ואתחנן ו, ד, ועוד.
 16) בא יב, מט, ועוד.
 17) תנחומא וראה טו, שמ"ר פי"ב, ג, ועוד.
 18) תהלים קטו, טו.
 19) יתרו יט, ב.
 20) משפטים כד, א.
 21) ראה סה"ש תש"ז ע"י 30. סה"מ מלקט ח"א ע"י רבד. ועוד.

שלמטה לא תהיה עליה, דהיינו המרדנה ד'בני עליה²², שעבורתם - "איהו חסד המתחזק עם קונו, עם קו דיליה, ליחדא קוב"ה ושכנתיה"²³.
 וגם ביטול המורה במתן-תורה - היה בנוגע לב' העניינים: "וירד הוי' על הר סיני" - המשכת אלקות למטה, "ואל משה אמר עלה אל הוי'" - ומכיוון שמשא הוא "רועה נאמן", ירע"א מדימנא²⁴, יכולים כל בני-ישראל לעלות על-ידו.

זהו שבנוגע לראש חודש סיון נאמר הלשון "היום הזה", שמורה על גילוי, "כל אחד ואחד מראה כאצבעו ואומר זה אילי" - כיוון שבמתן-תורה היה תכלית הגילוי.
 והנה, שלימות עניני זה תהיה לעמוד לבוא, שאו יהיה ב' פעמים "זה"⁹⁹, כמו שכתוב²⁵: "ואמר ביום הזה הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לוי", אבל גם גילוי זה לעמיד הוא ככוח הגילוי דמתן-תורה.
 ועל דרך שמצינו שבמתן-תורה כתיב²⁶: "אנכי הוי' אלקיך" - פעם אחת אנכי, ולעמיד לבוא כתיב²⁷: "אנכי אנכי הוא מנתמכם" - ב' פעמים אנכי; ואף-על-פי-כן גם הגילוי דלעמיד הוא ככוח מתן-תורה, אלא שלעמיד יבוא לידי גילוי.

ד. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ואתב-ישראל ואחרות-ישראל¹⁰⁷.
 צריכים לארגן 'כינוסים' של אנשים, של נשים¹⁰⁸, ובפרט ל'ידי-ישראל, 'צבאות ה'', בקשר ל'זמן מתן תורתנו'; לפני מתן-תורה - במורת הכנה למתן תורה, כ'זמן מתן תורתנו' עצמו... וכן לאחרי מתן-תורה - כימי התשלומין¹⁰⁹.
 בכינוסים אלו וכל מקום יש להודיע ולפרסם שכל ל'ידי-ישראל יגיעו לקריאת התורה חזק השבועות¹¹⁰.
 תפילת מנחה: בקריאת התורה עתה, וכן כימי שני וחמישי הבאים, קוראים בפרשת נשא, ומסיימים את קריאת השלישי: "זאת עבודת... בני מרד... אחרון הכוהן" (ד"ל)¹¹¹.
 אין אומרים 'צדקות'.
 פרקי אבות - פרק ו'.
 יש מוסרים שבמשנה ל', בפסוקים: "עד ועבור...".
 ר"מכון לשבת... אין לומר את שם ה' כמות-שחוא, כיוון שאין הם פסוקים שלמים¹¹².

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

לצבור¹⁰⁹.
 אין אומרים 'יהי נועם' 'זאתה קדושה'¹¹⁰.
 שחית: חצי הלל, ואברהם זקן, ובדי, קדיש שלם. שיר-שלי-יוב, ברכי נפשי, קדיש יתום. אשיר, ובה התורה דראש-חודש בפרשת פינחס. אשיר, ובה לציון (ואין הש"ץ מסיימו בקול). 'יהללו', הכנסת ספרית-תורה. חליצת תפילין דרש"י. הנחת תפילין דרבנריהם, ואמרת: קריאת שמע, קדש, והיה כי יביאך, שש זכרות. חליצת התפילין. הש"ץ יאמר איזה מזור ועל-כל-פנים יסיימו בקול, חצי קדיש, תפילת מוסף.
 "מנהג עתיק ללמוד בכל ראש-חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י, ואפשר להוסיף עם עוד פירושים, מהקאפיטל [= מזור, פרק בתהלים שהוא מסומן במספר שנות חייו (כמו באמירת הפרק בכל יום, לומדים גם את הפרקים של אומ"ד מהוד"ז, ושל הרבי (והרבנית), ושל הילדים (והתכונים)] ואם הקאפיטל מחזיק חרות מ"מ או פסוקים... או כופלים שיעלה במספר חודשי השנה, ואם הוא מרובה בפסוקים - איז לומדים שנים או יותר פסוקים בכל ראש-חודש"¹¹¹.
 * עד יום י"ב בסיוון אין אומרים תחנון, ועד חג השבועות אין מתענים אלא חתן ביום חופתו¹¹².
 בשיעורי חת"ת, שיעור החומש היום מסתיים: "כיד אתמר בן אהרן הכהן" (דב"ח), בכקריאת הכהן למנהגו בשבת-קודש.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

ז. מהי הדרך להגיע לידי גילוי זה דמתן-תורה - על כך נאמר בפסוק שלאחרי זה²⁸: "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני"²⁹:
 בנוגע ל'רפידים' - שלכאורה אינו מובן; למאי נפקא-מינה מאיזה מקום נסעו, שהכתוב צריך לפרש שמו של המקום? - פירושו חז"ל³⁰ שבוה נרמו "שרפו יריהם מדברי תורה".
 ויש לכאור דיוק הלשון "שרפו יריהם מדברי תורה"³¹.

107) אתב-ישראל ואחרות-ישראל.
 108) צריכים לארגן 'כינוסים' של אנשים, של נשים.
 109) לצבור.
 110) אין אומרים 'יהי נועם' 'זאתה קדושה'.
 111) "מנהג עתיק ללמוד בכל ראש-חודש פסוק אחד עם פירוש רש"י, ואפשר להוסיף עם עוד פירושים, מהקאפיטל [= מזור, פרק בתהלים שהוא מסומן במספר שנות חייו (כמו באמירת הפרק בכל יום, לומדים גם את הפרקים של אומ"ד מהוד"ז, ושל הרבי (והרבנית), ושל הילדים (והתכונים)] ואם הקאפיטל מחזיק חרות מ"מ או פסוקים... או כופלים שיעלה במספר חודשי השנה, ואם הוא מרובה בפסוקים - איז לומדים שנים או יותר פסוקים בכל ראש-חודש".
 112) השבועות אין מתענים אלא חתן ביום חופתו.

22) עליה.
 23) ויחדא קוב"ה ושכנתיה.
 24) ריע"א מדימנא.
 25) "ואמר ביום הזה הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לוי".
 26) "אנכי הוי' אלקיך".
 27) "אנכי אנכי הוא מנתמכם".
 28) "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני".
 29) "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני".
 30) שבוה נרמו.
 31) "שרפו יריהם מדברי תורה".

99) "זה".
 100) "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ".
 101) "המאור הקטן".
 102) "מי יקום יעקב כי קטן הוא".
 103) רבנו חזקוני.
 104) הפסוק.
 105) "הוי" אחד.
 106) "תורה אחת".
 107) במדרש.
 108) "ואל משה אמר עלה אל הוי'".
 109) "ומכיוון שמשא הוא רועה נאמן".
 110) השבועות.
 111) "הכוהן" (ד"ל).
 112) "כמות-שחוא, כיוון שאין הם פסוקים שלמים".

11) בראשית א, טו.
 12) עמוס ג, ב, שם ה.
 13) ראה תנאי אהר"ק ס"ט (קיד, א), תנ"א וישב כז, סע"ד.
 14) דברי הימים א יז, כא.
 15) ואתחנן ו, ד, ועוד.
 16) בא יב, מט, ועוד.
 17) תנחומא וראה טו, שמ"ר פי"ב, ג, ועוד.
 18) תהלים קטו, טו.
 19) יתרו יט, ב.
 20) משפטים כד, א.
 21) ראה סה"ש תש"ז ע"י 30. סה"מ מלקט ח"א ע"י רבד. ועוד.

22) עליה.
 23) ויחדא קוב"ה ושכנתיה.
 24) ריע"א מדימנא.
 25) "ואמר ביום הזה הנה אלקינו זה גו' זה הוי' קוינו לוי".
 26) "אנכי הוי' אלקיך".
 27) "אנכי אנכי הוא מנתמכם".
 28) "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני".
 29) "ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני".
 30) שבוה נרמו.
 31) "שרפו יריהם מדברי תורה".

הלכות ומנהגי חב"ד

עניין התורה הוא חכמה ושכל, כמו שכתוב³¹ "כי היא חכמתכם וכינתכם גי", ועניין השכל שייך למוח שבראש, ואין לו שום שיכות לידים, וכדאיתא בשער היחוד והאמונה³² שה"אומר על איזו חכמה רמה ועמוקה שאי אפשר למששה בידים... כל השומע יצחק לו, לפי שחוש המישוש אינו מתייחס ונופל אלא על עשייה גשמית הנתפסת בידים".
ואם כן, הוא-לילה-למימר "שרפו מוחם", או "ראשם", "שכלם" וכיוצא בזה, ולמה נאמר "שרפו ידיהם מדברי תורה", ידים דווקא?!

ה. ועל זה נאמר "ויסעו מרפדים ויבואו מדבר סיני":
הדרך להגיע למתן-תורה היא - על-ידי "ויסעו מרפדים", להסיע עצמו ("אֶפְסָרוּן") מהמצב ד"רפו ידיהם", אין די בכך שהאדם מתחיל ללמוד תורה, אלא עליו גם לקיים בעצמו "ויסעו" - להסיע עצמו ממצב של "רפיון ידיים" (שענינו חלישות בקיום המצוות, כנ"ל), ולהתחזק בקיום המצוות בפועל.
כאשר ישנו מצב של "רפדים" ("רפו ידיהם") - הרי גם ששהאדם שקוע בשכל התורה, עלול

יכול אדם ללמוד תורה ולהבינה, וכפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר היה אומר: הוא אמנם למד תורה, אבל התורה לא לימדה אותו מאומה!...

ענינה של התורה הוא - ללמוד וללמד לשמור ולעשות³³. יכול אדם ללמוד תורה ולהבינה, ואף על-פיכך להישאר באופן שהוא והתורה הם שני דברים שונים, וכפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר היה אומר³⁴: הוא אמנם למד תורה, אבל התורה לא לימדה אותו מאומה...! ואם רוצים שלימד התורה יפעל את פעולתו - הרי זה על-ידי קיום המצוות דווקא.
והו דיוק הלשון "רפו ידיהם מדברי תורה" - כי, ידיים קאי על כללות המצוות, כדוגמת "יד המחלקת צדקה"³⁵, והרי כללות המצוות נקראים בשם צדקה³⁶, ו"רפו ידיהם" - ענינו חלישות בקיום המצוות בפועל.

לבוא אליו "עמלק", כמו שכתוב³⁷ "ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפדים", "שרפו ידיהם מדברי תורה לכן בא שונא עליהם"³⁸. והנהגה למתן-תורה היא - להסיע את עצמו מ"רפדים".
אדמו"ר הזקן מודגשת מעלת לימוד ההלכות, וכן (וזהו גם כן הטעם שבהקדמה לשולחן ערוך שמענו מרכיביו נשיאנו שיעקר ההודגשה היתה על לימוד ההלכות³⁹) - כיוון שדווקא על-ידי ההלכות בא לימוד התורה לידי קיום המצוות בפועל.
ו. וכאשר ישנו עניין "ויסעו מרפדים" - אזי "ויבואו מדבר סיני", דהיינו שאפשר להגיע למדרגת "כיום הזה באו מדבר סיני".
היא ההתחלה דמתן-תורה.
וענין זה מתחיל בראש חודש סיון, שבים זה והיינו, שנוסף על מעלתו של ראש חודש סיון מצד ספירת העומר, שבים זה עוסקים כבר בכיור

שבת-קודש פשוט במזבד כ"ט באייר, מברכים החדש וערב ראש-חודש

השכם בבוקר - אמירת כל התהלים בבית-הכנסת כציבור ויגילים: בחליפה וכובע, ולשוואם בתגית אבנטו. אחר-כך לומדים כציבור במשך כשעה מאמר חסידות שיהיה מוכן לכולם, ואחר-כך - התפילה:
אחר אמירת כל התהלים יאמרו קדיש יתום. ואם יש חיוב - יאציט או אבל - אומרים "יהי רצון אחר כל ספר, ואחרי קדיש יתום".
הפסרה: "מחר חודש" (שמואל"א כ"ח - מב). קורא הפסרה אחרת - קורא אחריה 'מחר חודש', ואם נזכר אחר תברכות - קורא אותה בלא ברכה.
המולד: יום ראשון בבוקר בשעה 7:51 ר' 3 הקלים.
מברכים החדש: ראש-חודש סיוון פיון הראשון.
אומרים 'אב הרחמים'.
בשיעור התהלים היומי כפי שנהלק לימי החדש, אומרים היום גם את התהלים של יום לי חודש.
יום התנועות⁴⁰.

1) ספר-המנהגים עמ' 30.
2) שם, ובתענית הרבי על אחר.
3) לוח כולל-חב"ד (ש"ס מ"ק).
4) סידור אדמו"ר (בגלגל הצרות הרבות שנברו בזמן זה. מקורות בספנת קיצור הלכות במילואים עמ' 84).
5) ספר-המנהגים עמ' 19.
6) בלוח היום יום לי ניסן, הוראה היא (מאג"ק אדמו"ר מוה"י צ"ח עמ' שלג. ועייש עמ' שלג) שתנועותיו שבת מברכים יהיו בבית-הכנסת. אך בספר-המנהגים עמ' 30 נעתיק (רק) מיום כ"ו כסלו (אג"ק ח"ג עמ' תלב) תהלים 'אחל-יוסי'.

הנכות למתן תורה:

"עיקר העבודה בשבת זו היא ההכנה למתן תורה וקבלת התורה - כמותן שההכנה העיקרית לקבלת התורה היא על-ידי לימוד התורה וכפופת הלכות החג, כולל ובמיוחד - לימוד חלקי התורה המכארים גודל והפלאות העניין דמותי-תורה (הן בגגלה דתורה, לדוגמה: הסוגיא דמותי-תורה במסכת שבת); והן דרושי מותן-תורה בתורת החסידות⁴¹ - שעל-ידיה ניתוסף בהתשוקה והגעגועים לקבלת התורה, וכן על-ידי ההוספה כאובת-ישראל ואחדות-ישראל; קבלת ההלכות טובות להוסיף בלימוד גלגל הפנימיות התורה, הלכות פסוקות, ובפרט בלימוד ספר הי"ד להרמב"ם⁴².
"בקשה נפשית: כיום... שבת-קודש פשוט במדבר, מברכים החדש וערב ראש-חודש סיוון [=הקביעות היום], בעלות המנהג... - יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובזקנינו ג' ובנינו ובנותינו", "שבת אחים גם יחד", להתנועות רעים, עד לסעודה כפשוטה ("גדולה לגימה שמקברת") - אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט). שבה ידברו דברי-תורה בכלל, ובמיוחד - בעניני

יחזק' הקצר עמ' 192). "מקום התנועות - כפי הזמן שיבלי, מתאים לתנאי המקום...".
7) פ"ג ואילך.
8) ראה גם בשערי המעדים - שבעות!
9) ספר-השיחות ה"תשמ"ח ח"ב עמ' 462.
10) יתרות-מנחם - התנועותיות ה"תשמ"ח ח"ג עמ' 410 (ושם: "ומה טוב - במשך השבת" (שלא חזר תשובות)).

31) ואתחנן ד' י.
32) פ"ש (פ"ג, ב).
33) אבות פ"ד מ"ה. ברבת אהבת עולם.
34) ראה לקרי' ח"ב רמז, ב. סה"ש תש"ב ע' 123. תש"ד ע' 88. תש"ו ע' 21.
35) תנאי פכ"ג (כת, ב).
36) ראה תנאי פכ"ז (מת, ב). לקרי' דברים א. ד. וככ"מ.

37) בשלח ז', ת.
38) מבילתא ויל"ש שם.
39) ראה גם הדרת מנחם - התנועותיות ח"ג ס"ע 85 ואילך. תש"ג.
40) תש"ג.

מינוי להתקשרות

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'
ישירות הביתה באמצעות הדואר
מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:
'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840.

כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

המרה האחרונה (מלכות), וכמרה זו גופא איוחיים
כבר במרת התפארת, שעד מרת התפארת הוא
עיקר המדות⁴⁰ - יש ביום זה מעלה נוספת, שבו היא
התחלה של מתן תורה,⁴¹
וכאמור, שעניין מתן תורה הוא החיבור המעלה
ומטה - "וידר ה' על הר סיני", ואל משה אמר
עלה אל ה', ועליידי משה נמשך עניין זה אצל
כל בני-ישראל, שהרי משה הוא "רעה מדימנא",
ו"אתפשוטא דמשה בכל רדא ורדא"⁴², ועליידי זה
נעשה עניין נוסף - שבכל אחד ואחד מישראל ישנו
ניצוץ של משה רבינו, כמובא בתנ"א⁴³.

וכמו כן נעשה עניין "מדבר סיני" - "שירדה שנאה
לאמות העולם עליי"⁴⁴, והיינו שנאה לנפש הבהמית

(40) ראה תר"א (בוהספות) ותרנ"ז קט. ג.
(41) תקי"ז תס"ט (קרב, רע"א, קיד, רע"א).
(42) שבתערה 24.
(43) שבת פט, סע"א.

ועניני הגוף המכללים לעבודתו⁴⁴.
ואז מקבלים את התורה באופן המתאים לרצונו
התורה - שלא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן⁴⁵,
היינו, שלא חסר להם דבר, ועד שאפילו בנוגע
לבושים (שהם מקיפים כלבד) בחיב⁴⁶ "שמלתן לא
בלתה מעליך", והיינו שישנם כל העניינים הגשמיים,
ולומדים תורה במנוחה.
והוכנה לכל זה היא - "ויסעו מרפידים"
(כנ"ל), שעליידי זה זוכים לקבלת התורה בשמחה
ובפנימיות.

(מהתעודות ש"פ במדבר מבה"ח וער"ח סינון, תשס"ו:
תורת מנחם כרך ד' עמ' 8076, בלדת מונה)

(44) ראה לקי"ח פרשתנו ב, ג, טו, ג, וראה גם שיחת ש"פ במדבר,
מבה"ח וער"ח סינון תשי"ב סיב (תורת מנחם - התעודות
ח"ה ע' 203), ושי"ג.
(45) מבילתא ר"פ בשלה. שם טו, ד.
(46) עקב ת, ד.

אך כשאין מתפללים באיכות, אמר הדבי כיחידות להרה"ח המשפיע ר' ניסן נעמנוב ע"ה: "העניין של
תפילה בצבור - נהיה מאוד מוזנח בימי האחרון, וצריך לחזק את זה מאוד. באגדת הקודש' בתניא (סי' א), כותב
אומ"ד הזקן "להאריך בתפילת השחר ערך שעה ומחצה" (בימות החול), אך מצד "עשתנו העיתים" סבור אני שדי
בשליש פוחת - והתפילה צריכה לארוך לשעה. והדברים אמורים במי שאינו מתפלל באיכות, שכן
מי שמתפלל באיכות - מובן שאין לו הגדרים האלו וכו'. אמנם למי שאינו מתפלל באיכות, אין לו שום היתר
לפטור את עצמו מתפילה בצבור (וכאן דיבר הרבי בצער) ואמר, שיש חושבים שעניין התפילה בצבור מיועד
עבור ילדים קטנים וכיו"ב, ואינו אמת וכו'".

כך (ובמל"שכין) בקשר לתפילה בזמנה, שאף שההכנה של כל אחד לפי ערכו (כולל טהרת הגוף) וההתבוננות
התכוונה ב"דע לפני אתה עומד" הן עיקריות יותר מאשר הדיק בזמן תפילה, הרי זה רק ער כמה שנוחץ לאחד
כדי להתפלל בזמנה ולא יותר מזה.

ונכלל בזה גם זמני התפילה הקבועים על-פי הוראת רבותינו נשיאינו (כמו תפילת שחרית בשבת-קודש בשעה
10 ובשבת מברכים-החודש בשעה 10:30, ובישיבת תומכי-תלמימים בבית היינו תפילה שחרית בימות החול בשעה
9:30), וכמבואר¹⁰ שמקשים על הגהת החסידים קשיות שונות, ומזה - על זמן תפילה, והמענה באותה שיחה הוא
(ללא הסברים, אלא רק) שההידור הוא לנהוג דווקא כהוראות רבותינו "הואיל ונפיק מפומיה דרב כהנא".

כי מה שעליידי האריכות בלימוד החסידות וההתבוננות בה מאחרים זמן קריאת-שמע ותפילה, זהו דבר שניתן
כתרופה למצב הקיים, כדי שיתפללו כראוי, "אלא שכמו במשל - צריך בכל זה והדיות יחדה: שתהיה הכמות לא
יותר מן המידה; על-פי ציווי דופא מומחה וכו', כמובן"¹¹.

וכמו שחורה הרבי¹² למי שנהג להתחיל תפילתו בשבת לכתחילה לאחר חצות היום, ש"אין לעשות קביעות
מהנהגות כמו אלו", ומסיים: "ויתיעץ עם קוני אנ"י במקומו, אשר יתנו לו הוראות בזה איך לתקן שלא יוצרך
לקצר בהנהגה הנחוצה לעבודת התפילה וענייני התפילה עצמה, וכלל אופן לא יתחיל תפילתו אחר חצות".

(6) תמזה תשל"ג - קובץ היכל מנחם ח"א עמ' רנז, ומצוה לפרסמה בין אנ"ש.

(7) כפשוטו, וכן איתא בשיחת י"ט כסלו תשי"א שצריכה בתערה 9.

(8) כמובן - לאחר שקוראים ק"ש קטנה בזמנה (כמי"ש בקונטרס עץ החיים פכ"ה, היום יום יז אייר, ספר המנהגים עמ' 6 וגמ'
11). ראה הסברים ע"פ גולה וכו' בעניין זה באריכות גדולה מרה"ח ר' יוסף שעשה שי' בריון, בקובץ 'התמים', גיליון סינון
תשס"א ואילן.

(9) שגרי הלכה ומנהג או"ח ח"א סי' מ, מאג"ק כרך ג עמ' רלה וברך ד עמ' תז, וראה גם שיחת י"ט כסלו תשי"א סכ"ה,
'תורת מנחם - התעודות' (ב) תשי"א ח"א עמ' 134. שיחת כ' מנחם-אב תשס"ו ס"כ, 'תורת מנחם - התעודות' (ד) תשס"ו
ח"ב עמ' 261.

(10) בשיחת אחרון-שליש תש"ב, 'תורת מנחם - התעודות' (ח) תשי"ב ח"ב עמ' 147-144.

(11) מאג"ק כרך ג עמ' קמו, עיי"ש.

(12) שגרי הל' ומנהג שם, מאג"ק כרך ו עמ' שנה. וראה גם בכרך ה עמ' שוב.

לא מוכנים להישאר ב"מדבר" הגלות

למרות המעלות ש"במדבר" – רוצים לצאת מהגלות

לכאורה, יכול יהודי לענות: אם רצונו של הקב"ה שיהיה נחת רוח לפניו בעבודתו של יהודי – יביאנו לירושלים, לבית המקדש ולקדש הקדשים, ושם יעסוק בעבודה הכי נעלית – עבודת הקטורת... ומדוע מביא הקב"ה "במדבר", היפך העניין ד"אל תביאנו לידי ניסיון?...!"

אבל אף-על-פי-כן אין ליהודי טענות כו', שכן גם פשוט שבפשוטים מבין שאין לשאול שאלות על הקב"ה. ובמכל שכן וקל וחומר: אם אינו מבין את שכלו של חכם גדול, עם היותו בשר דם... הרי בודאי ובודאי שאינו יכול להביא את שכלו של הקב"ה!

זה ביחס למילוי תפקידו ושליחותו מתוך דמותו של יהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביא "במדבר" – הרי (א.י.) מובן וגם פשוט, שכל האמור לעיל שאין ליהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביא "במדבר" – הרי במצב זה, החמא לעתיד – צועק יהודי: "אלוקים אל דמי לך, אל תחרש ואל תשקוט אל!"...

אדרבה: בנוגע לעתיד – צועק יהודי: "אלוקים אל דמי לך, אל תחרש ואל תשקוט אל!"... הוא יודע אמנם שיש עליו בעבודה דומה הגלות – העבודה דאתכפא, שעל-ידי זה באים לעילוי דאתהכפא,

ובלשון חז"ל בפירושי הכתוב "והשבת היה רעה מן הארץ": "משבתית שלא יזיקו", שזוהו עניין דאתהכפא – הפיכת טבעם של בעלי-החיים, כמו שנאמר "וגר אב עם כבש וגו' ונער קטן נהוג כס".

– ופשוט, שהעיקר הוא העילוי שיהיה אצל ה"נער קטן" מצד העניין דאתהכפא אצל בעלי-החיים, דאם לא כן, כיצד יתכן שהעילוי דלעתיד לבוא יבטא בכך שילך יהודי דיאג למחיתם של "בעלי חיים?...!" – והוי עליו זה נעשה על-ידי העבודה דאתכפא ואתהכפא דזמן הגלות דווקא.

אבל אף-על-פי-כן, לאחריו כל העלויים כו' – אינו מוכן להישאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד... ולכן, מבקש יהודי בכל תפילה ותפילה: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" – ג' פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!

והגע עצמך: בתפלת שחרית דיום השבת מבקש יהודי: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת בתפלת העמידה... ולאחרי שביתקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פנימא דלא אשתמע" – חזר השליח-ציבור ומבקש זאת עוד הפעם, ולא עוד, אלא שמבקש זאת בקול רם, שכן, בהיותו של-הציבור (א.י.) אשר "הו' כביר ולא ימאס" – יש לו "ברישקייט" = 'בתפיים רחבות' לבקש זאת בקול רם!

ואף-על-פי-כן, כעבור משך זמן, לאחריו קריאת התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש, בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשו עדיין לא בא... חזר ומבקש עוד הפעם: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים"...!

ובכן, אין כאן "הסכמה" ח"ו, מצדו של יהודי על ההשארות בגלות ("במדבר"), והיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ורדישה לצאת מהגלות תיכף ומיד, הכולנה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא טענות כו' היא אפוא אך ורק בנוגע לעבר, בנוגע למילוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר".

(משיחת ש"פ במדבר תשמ"ה, התעודות תשמ"ה כרך ד, עמ' 2135 – בלתי מוגה)

ותפילה בציבור ותפילה בזמנה

אופן זמן התפילה במקורות החסידות

במכתבו הכללי מיום ח"ה אלול ה'תשמ"ז, כתב הרבני: "השבון הצדק, וההוללות הנובעת ממנו צריכה להקיף את כל שלוש העמודים: תורה, עבודה וגמילות-חסדים... וכדי שכל אחד משלושת העמודים יהיה כפי שצריך להיות – נדרשת בכל אחד מהם קביעות בזמן ובמקום, וכן – ואודבה בעיקר – קביעות בנפש"... ומפוט במשך בקשר לעמוד זה – "עבודה: נוסף על כך שתהיה תפילה בזמנה ותפלה בציבור", צריכה העבודה שכלל זו תפילה להקיף ולמצות את הלב והנפש"...!

והעירני חכם אחר, שלאכורה זו הפעם הראשונה שמצאנו שהרבי מעורר בקשר ל"תפילה בזמנה". ואולי יש להבין הונונה בזה כ"דבר הלמד מעניינו" בקשר לתפילה בציבור, זאת אומרת שצריך להיזהר בעניין זה כל עוד אין הוראה אחרת.

כמו בקשר לתפילה בציבור, ש"הוד כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים... פסקו להלכה לאלו ששאלו בעניין תפילה בציבור, דאין קיימו שניהם: לעסוק בעבודה שכלל באריכות התפילה, ולהתפלל בציבור? ענו להם, כי פירוש תפילה בציבור – בשעה שהציבור מתפללים. וסידרו להם כי ישמעו כל התפילה, קדישים, ברכו, קדושה, קריאת-התורה והקדישים ותפילת ציבור, ואחר-כך להתפלל במתינות איש איש כפי השגת יד שכלו בהעבודה שכלל". והרבי נשיא דורנו כתב: לנבי מי שמתפלל במניין שבו מהירים ביותר: "נוהגים כנגון דא. להתחיל התפילה עם הציבור, ואחר-כך להתפלל כפי יכולתו, זאת אומרת בכונה כפי יכולתו. ובאם מתארך תפילתו יותר מן הציבור, הוי העיקר בתפילה היא השימת-לב והכוונה. ובהתחלתו ייחד עם הציבור, הרי גם כזה מעין תפילה עם הציבור, אף שכמובן רק מעין".

(1) לקוטי שיעור כרך ד' עמ' 318 (תרגום מאד"ש – מוגה. המקור נדפס בס"ה"ש תשמ"ח ח"ב עמ' 671-670).
 (2) ההדגשה בתנבות אלו – שלמי.
 (3) בשו"ע אדח"ו (סי' צ ס"ג) אודות חולק שאנו יכול לאסוף עשרה אלפי, "יש לו לבון להתפלל בשעה שהציבור מתפללים בביה"ק, שהוא עת רצון", ע"ש. ובענייננו, לכאורה בשעה שמתפלל באריכות כבר אין זו "שעה שהציבור מתפללים". ואולי יש לזה כאן פירוש נגמני שונה (כמו כמה עיינינו במכתב זה).
 (4) ספר המנהגים עמ' 8, ממכתב כ"ק אדמו"ר מוה"ר"צ שו"ת"ע שנתפס בספר המאמרים תש"ס עמ' 99 ובאג"ק שלו ח"ג עמ' קמב.
 (5) עשרי תל' ומנהג אר"ח ח"א ח"ס"ס פ"ז, מאג"ק כרך ד' עמ' פא.

ללמדך, שעם ישראל מבוסס על המשפחה; מצבו של העם תלוי בהנהגת כל משפחה ומשפחה.

(לקוטי שיעור כרך ח עמ' 210)

מנגד סביב לאוהל מועד יחנו (בב)

"מנגד" - רומז לענייני עולם הזה, העומדים לנגד גילוי אור אלוהי (אל תקרי מנגד אלא מנגד).

"מנגד... לאוהל מועד" - כאשר מברכים את המנגד ומכניסים אותו לגבול הקדושה, נהיה האדם המברך 'אוהל מועד', מוחו וליבו נעשים משכן ומקדש לקב"ה.

(ספר תמארים ת"ש עמ' 107)

מנגד סביב לאוהל מועד יחנו (בב)

מרחוק מיל... שיוכלו לבא בשבת (רש"י)

משעם זה היה מרחק של מיל בין מחנה ישראל למשכן גם בימות החול.

לומר לך: את הגש המיוחד של דבקות וקירוב לקב"ה שיהודי מרגיש בשבת, את הקרבה המיוחדת בין מחנה ישראל (יהודי) למשכן (הקב"ה), צריך להמשיכה גם בימות החול; קדושת השבת צריכה לחזור לששת ימי המעשה.

(לקוטי שיעור כרך ג עמ' 8)

ואלה תולדות אהרן ומשה (גא)

שכל המלמד את בן חברו תורה כאלו ילדו (רש"י)

מה בין לימוד התורה ללידה?

העונש על ביטול תורה הוא "חברת תיכרת" (סנהדרין צט). ומכיוון שקיומו של כל נברא מתחדש בכל יגע, נמצא שהלומד עם בן חבירו תורה ובכך שומר עליו מכת, גורם לחידוש קיומו. לכן נחשב הדבר 'כאלו ילדו', שכן הרב מקשר את התלמיד למקור חיותו ומביא לידי 'הולדה' - חידוש קיומו ברגע זה.

(לקוטי שיעור כרך ג עמ' 16)

ויהיו אלה בני לוי בשמתם גרשון וקהת ומררי (גז)

לוי - מלשון 'הפעם יילדה אישי אלי' (ויצא כט). מי שרוצה להתחבר לאלוקים צריך לברר ולזכך את עצמו בשלוש הדרכים האלה:

גרשון - עליו לגרש את הרע שבו, גם את הרע הדק ביותר. קהת - יש 'לאסוף' את כוחות נפשו ולשעבדם לעבודת הבורא (קהת מלשון אסיפה, כמו 'ולו יקהת עמי'). מררי - צריכים להתמורמר מכך שעדיין לא בא לכלל קירוב אמיתי להקב"ה.

(ספר תמארים ת"ש עמ' 242)

השפעה על עשרה יהודים

בתשנ"א איחל הרבי שימצאו עשרה עקשנים שיפעלו את הגאולה • ארבעים שנה קודם לכן, בתשי"א, החל ב'מסע' התעוררות מיוחד שהטיל על כל אחד ואחד מהחסידיים: השפעה על מניין מיוחד לפחות, במחשבה דיבור ומעשה • בשורת התועודיות ומכתבים ביטא הרבי עד כמה הדבר חשוב לו, הוכיח את המשתמטים וציין את קורת-הרוח שהסבו המקיימים

"ימצאו עשרה מישראל"

על "עשרה" יהודים בעיניי של מחשבה, דיבור ומעשה.

יציר את פני הרבי ויאמר: הנה המניין

בהתועודות שבת קודש פרשת ראשית תשי"א (תורת מנחם) כרך ב' עמ' 65, פונה הרבי בהצעה ('הן לאלה שאינם נמצאים כאן עתה'): ..שער י"ט כסלו ישתלל כל אחד ואחד לפעול

על לפחות מניין מישראל, בעניינים דמחשבה דיבור ומעשה - על כל אחד ואחד מהמניין בכל שלושת

העניינים, או לכל הפחות בשנים או באחד משלושת

העניינים:

במעשה - בהשיין לקיום מצוות מעשיות,

דיבור - בעניינים התלויים בדיבור, והלמוד תורה

כנגד כולם, לפעול על המניין שלו לקבוע עיתים

לתורה, ובמחשבה - בעניינים התלויים במחשבה,

ומהם, לפעול על המנין שלו ענין אחד בעבודה

שבלב זו תפילה.

הרבי מציין שבכלל המניין יכולים להיות

אפילו קטנים שהגיעו לחינוך, על-פי דברי הרא"ש

(ברכות מז, פ"ג ס"כ) שאפילו קטנים נכללים

בעשרה שעליהם שכינתא שריא.

ככ"ח בניסן תש"א (ספר השיחות תש"א) כרך ב' עמ' 119) כשהרבי השמיע את השיחה המפורסמת והנוקבת, שבה הכריז: "עשו כל אשר יכולתכם ועינייכם שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון - להביא בפועל את משח צדקנו ותיק ומיד ממש" - אמר בין השאר:

והי רצון שסוף כל סוף ימצאו עשרה מישראל

ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה,

ובודאי יפעלו אצל הקב"ה. להביא בפועל את

הגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל

שביתתכם.

מעלת עשרה מישראל נתבארה ברביי מקומות

בתורתו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו. ראה לדוגמה

בלקוטי שיעור (כרך ג עמ' 85 ואילך) בבניאר

הטעם למקור ההלכה במעלת המיוחדת של

'עדה', הנלמדת דוקא מהמגילת, וכן ברביי

שיחות והערות על "עשרה שיושבין ועוסקין

בתורה".

ברשימה זו ננסה לסקור (בעיקר) בקשה ודמה,

אובעה עשורים קודם לכן, בתקופת ראשית

הנשיאות. אז ביקש הרבי שכל אחד ואחד יפעל

פרשת במדבר

פרשת במדבר

לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת (טור או"ח סימן תכח)

ללמד:

- ד"ל אמרו (במדב"ר פי"ט) שיש ללמוד תורה בצורה כזאת שהאדם "משיג עצמו במדבר ומפליג עצמו מן הכול". כלומר: יש לגשת לקבלת התורה ללא חשבוניות של תועלת אישית, אלא אך ורק לשם קבלת התורה, בזינה "הקדמת נעשה לנשמע".
- אפילו אדם שנמצא ב'מדבר', הוא סובל ממהסור ומקשיים שונים, חייב בתלמוד תורה. וכלשון הרמב"ם (הלכות תלמוד תורה פי"א): "אפילו עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים".
- המדבר, שהוא מקום "לא ישב אדם (העליון) שם" (ירמיה ב), הוא מקום הקליפות והטטריא אורא. התורה ניתנה במדבר דווקא, שכן תפקידה להפוך את העולם הזה התחתון, שהוא "מלא קליפות וטטריא אורא" (תניא פל"ו), ל'דירה' לו יתברך.

(לקוטי שיעור כרך ח עמ' 236. הגה השבועות תשמ"ה, התועודיות תשמ"ה כרך ד, עמ' 2135)

ידבר ה' אל משה במדבר סיני (אא)

מונה אותם כל שעה (רש"י)

"מונה אותם" - המניין, שבו כל המוניים שויים, מעורר ומגלה את עצם הנפש, שהיא בכל יהודי. "כל שעה" - מצד עצם הנפש אין יהודי יכול להיפרד מהקב"ה אפילו לשעה קלה. שכן כל יהודי מוכן למסור את נפשו על קידוש השם, אף-על-פי שביכולתו לכפור בה' ה"ו ואחר-כך לעשות תשובה על הטאן (ואף שהאומר "אחטא ואשוב" אין מספיקין בידו לעשות תשובה - מבוואר בתניא (פרק כה) ש"אם דקם השעה ועשה תשובה אין לך דבר העומד לפני התשובה"). הרי שאינו מסוגל להיפרד מהשם יתברך ולו לזמן קצר.

(לקוטי שיעור כרך ח עמ' 4)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם (אב)

דע מניין כל שבט ושבט (רש"י)

המפרשים פירשו שכדי לדעת את מספר הנפשות שכל שבט היו מונים תחילה את כל המשפחות שבאותו שבט, ואחר-כך היו מסכמים את מספר הנפשות שכל משפחה לסכום הכללי.

וכשיבוא י"ט כסלו . . . יצייר בלא-אחדי-יאחד לעצמו את מנין של הרבי [ד"ה"צ"ג] ויאמר: הנה המניין שאספתי - מ' כולבם כאיש אחד, בהתאסף ג' יחד שבטי ישראל, על פלוני פעלתי במעשה, על פלוני פעלתי בדיבור, ועל פלוני פעלתי במחשבה כו'.

בהמשך הוסיף:

ונכון במאה, שלקראת י"ט כסלו ישלח כל-אחדי-ואחד לכאן את שמונתיהם של המניין שאסף, שמום ושם אמנם, כדי להזכרם על הציון דכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

שוב נדרש הרבי לעניין זה בהתועודות ש"פ לך-לך על דבר ההצעה" - (שם עמ' 79-78):

ישום כאלה החושבים שלא אלהים מכוונים הדברים. - הכל מסכימים שצריכים לפעול בהתקנת היהדות בכלל ובהפצת החסידות בפרט, אלא שפעננה היא: לא אלי מכוונים הדברים. ועל דרך זה בנוגע להצעה האמורה: רבים - איננו רוצה לומר רובם - סבורים שלא אלהים מכוונים הדברים. זוהי הצעה נכונה, אבל שמישהו אחר עושה אותה.

פשוטים, אבל הם עומדים למעלה מזה. וישנם כאלה . . . שטענתם היא להיפך: בענין כזה צריכים לעסוק אנשים שלמעלה מזה, ואילו הם אינם שייכים לפעול על הכולת, ובקושי מסתדרים עם עצמם.

הרבי שלל את שתי הטענות. כל אחד ואחד חייב לעסוק בכל ענייני הבירורים שממנים לו מלמעלה, ואם אינו עושה זאת - אינו מנצל את הכוחות שניתנו לו, וכך עושה הוא - בביראיו של הקב"ה - הירוש לגריעותא, דבר לבטלה.

היהודי שצריך להתקרב על-ידו, יתקרב גם בלעדי. אלא שהוא, לצורך עצמו, צריך להשתדל לפעול את הרבי, ולא קיים השם "שמה יקדמונו אחד ברחמים".

"נהנית במאוד"

באותה תקופה כותב הרבי לחסיד המפורסם הרה"ח ר' שלום פויזנר מפיטסבורג שמילא את

בקשת הרבי. הרבי משיב לו ב"ג כסלו תשי"א (אגרות קודש כרך ד, עמ' ע'):

נהנית במאד בראותי במכתבו רשימת שמות המניין אשר פעל עליהם, ובלי נד אקראם על ציון הקדוש ביום ראש השנה לדא"ח הוא "ש כסלו הבא" - עליו-לטוב, והשם יתברך יזכנו, כל אחד מאתנו, להמשיך ולקבל ברכות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ לייסר כסלו.

לחסיד נוסף כותב הרבי ב"ז כסלו (שם עמ' ע'):

זה עתה נתקבלה רשימת המניין שלו ובלי נד אקראם מחר על הציון.

ב"ט כסלו עצמו כותב הרבי לאבדך "מר חידאל שי" זיסקינד (שם עמ' פט):

מובטחני שיש לך היכולת להשיע על אחרים בענין ה"ל אלא שצריך אהר לגלות וצונן בזה, ואם תעשה כן אורצלת.

ומוסיף:

מוטריפ' הרשימת-דברים דשבת בראשית ותיעין שם בסעיפים כ"א וכ"ב השייכים לענין השפעה על אחרים וכיוון שלא הספיק לעשות בזה עד י"ט כסלו, הרי בסת תשתדל למלא המנין עד יום האוציט של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ שהוא ב"ד" שבס הבא עליו-לטובה.

שוב כותב הרבי למישהו (שם עמ' 3):

אתענין לדעת מה היו הפעולות במה שדברתי עמו טרם נסעו על אודות עשיית המניין וכיוצא-בה.

עניין שנוגע להתקשרות

האמת היא שאת מועד ב' - עד יו"ד שבט - קבע הרבי בהתועודות י"ט כסלו תשי"א (תורת מנחם התועודות תשי"א עמ' 130-131):

ובהתאם לכן היתה ההצעה שלקראת י"ט כסלו ישתדל כל אחד לפעול על מנין יהודים במחשבה דבור ומעשה: במחשבה - ענין מוסיים בנוגע לעבודת התפלה, בדיבור - בנוגע לתלמוד תורה, ובמעשה - בנוגע לקיום המצוות.

ובהקדמה - ש"כ' המוקים נפש אחת מישראל

"הלומד מתבירו פרק אחד"

שכן מצינו בדרך מלך ישראל, שלא למד מאחיבתו אלא שני דברים בלבד, קראו רבו אלופו ומיודעו (פרק ומשה ג)

בנוגע לשינוי - מצינו ב' דעות, דעה אחת היא ש"כיה דוד שיתין", והיינו, שכאשר דוד הכין את כל הניינים עבור בית המקדש, כיה גם שיתין, ובמקום זה העמיד שלמה את המזבח, והיין והמים שהיו מנסכים על גבי המזבח היו יורדין לשיתין.

ואיך נבגמרא: "בשעה שכהן דוד שיתין קפא תהומא נצף התהום למעלה) ובעא למשטפא עלמא. אמר דוד מי איכא דידע אי שרי למכתב שם אוספא ונשדיה בתהומא ומנח (כדי שירד וינח על הנקב), ליכא דקאמר ליה מידי. אמר דוד כל דידע למיוד ואינו אומר כו', נשא אחיתופל קל'חומר בעצמו, ומה לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדישה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם על אחת כמה וכמה, אמר לי' שרי וכו'".

וצריך להבין:

ישנו כלל בכל התורה שפיקוח נפש דוחה כל התורה כולה. ואם כן, הקושיא היא בשתיים: א) לשם מה הוצרך דוד שמישהו יורה לו את הדין, בה בשעה שזוהו דבר פשוט שפיקוח נפש דוחה כל התורה כולה? ב) כאשר אחיתופל הורה שמוטר לכתוב שם על גבי חרס ולדוק למים - למה הוצרך לקל'חומר מעלעשות שלום בין איש לאשתו, הרי היה יכול ללמוד זאת ב"בנין-אב" מדוגמא של פיקוח-נפש אפילו של נפש אחת, ועל אחת כמה וכמה של כל העולם?

ומיודעו ("והוא היה שם" - עיינו אינו מובן: כיוון שפיקוח נפש דוחה כל התורה כולה, הרי זה דוחה גם את הדין שאסור להורות הלכה בפני רבו, ואם כן, היה לו להורות הלכה בפני רבו ולפסוק את הדין, כדי להציל את העולם?

והתירוץ הפשוט על זה:

מה שהיה בכוחו של החרס לסתום את הנקב של התהום - הרי זה רק לפי שנכתב עליו שם קדוש. והיינו, שפעולת הצלת העולם היא מצד הקדושה שיש בכתיבת השם על-גבי החרס ובדריקתו אחר כך אל המים. וכדי שיהיה בזה עניין של קדושה - הרי זה רק כאשר מוצאים מקום בתורה שמוטו לעשות זאת, ולולי זאת, הרי כתיבת שם על-גבי חרס על מנת להשליכו במים, אין בה עניין של קדושה, ובמילא לא היה נעשה על-ידי זה הצלת העולם.

כלומר: בדרך דין לא מוכרח אודות עשיית פעולה שיש בה משום פיקוח-נפש שדוחה את כל התורה כולה - שהרי החרס וכתיבת השם עליו מצד עצמו אין בווחם להציל מהצפת התהום, ואם כן, פעולה זו כשלעצמה היא מחזיקת השם שלא לידי תועלת.

אלא יש צורך בכך קדוש, ובעשייה באופן של קדושה - שדווקא אז תוכל פעולה זו להציל את העולם. ולכן יש צורך למצוא דוגמא בתורה על כתיבת שם קדוש בקדושה על מנת למחוק אחריו כן, שפעולת מצד הקדושה שבדבר - שמחה יהיה ניתן ללמוד בנוגע לכתיבת שם קדוש והשלכתו במים כדי להציל מהצפת התהום.

כאלו קיים עולם מלא, וכיוון ש"על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים", מובן, שהפעולה דקיום נפש אחת מישראל, עולם מלא, היא על-ידי ג' הקוין - עמודים תורה עבודה וגמילה: תורה - דיבור, עבודה - תפלה (תפלות במקום קרבות תקנות), עבודה שבלב - מחשבה, וגמילה (כללות המצוות) - מעשה (ולכל הפחות - אחד מג' הקוין).

ופעלה יתירה בהפעולה (לא רק על נפש אחת, אלא גם) על עשרה מישראל - "אכל כי עשרה שכנתא שריא".

ובענין זה ניתנה "הנחה" - שבהמניין יכולים לכלול גם קטנים, על-פי דברי הרא"ש שבהשאת השכינה על עשרה מישראל נכללים גם קטנים.

ובנוגע לפועל:

רבים השלימו - ב"ה - עד י"ט כסלו את הפעולה על מנין יודים, אבל, יש כאלה שלא השלימו המנין, ויש גם כאלה שאפילו לא התחילו הפעולה בזה. והעצה לזה - על-פי דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר

בבאור הלימוד וההוראה מענינו של פסח שני, שאף פעם לא אבד...

וזוהו המוסר-השכל בנוגע לענינו - שכל מי שעדיין לא השלים המנין שלו, יכול וצריך להשלים את המנין עד להאיצי'ט ביו"ד שבט (וכל המקדים הרי זה משובח), ולידע שזוהו ענין שנוגע להתקשרות עם הרבי (על-ידי החליכה באורחותיו) בנפש רוח נשמה חיה ויחידה.